

Ságváriról és a lejárt szavatosságú ikonokról

2015 március 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Megdöbbenéssel olvassa az ember azokat a vitákat, amelyek a Ságvári Gimnázium átnevezése kapcsán robbantak ki. 2015-öt írunk vagy 1991-et?

Ugye emlékszünk még a kommunista diktatúra bukását követ? vitákra? Például az új papírpénzr?l, úgymond *„minek az, sokba kerül, maradjon a régi címeres”*? Vagy a „kinek a forradalma” kérdésére, ’56 emlékének összekuszálására? De akár gondolhatunk a felszabadítás vs megszállás témakörére is. Vagy a legízetlenebbek viták egyikére, Sztálin díszpolgárságáról? Ma már réges-rég új címer van a forinton, Sztálin nem díszpolgár – igaz, ehhez kicsinyes, kerülget?s vitákon vezetett az út 2004-t?l 2011-ig –, és ’56 kapcsán egy-két hete hirtelen egységfront alakult ki.

A felszabadulás kérdésében 25 év alatt csak odáig jutottunk el, hogy a vezet? baloldali napilap ezt írja: *„felszabadítottak minket, noha maguk nem voltak szabadok, s a fasisztáktól való megszabadulásunk nem hozott tartós szabadságot”*. Bár mindez „filozófia és nyelvészet”, ahogy írták (aki nem szabad, az hogy tud felszabadítani?), hiszen tudjuk, hogy a szovjetek megszállóként érkeztek meg.

1945-ös „érkezésük” egyrészt valóban a második világháború szoros következménye, tágabb összefüggésben azonban az évszázados orosz expanziós törekvések egy újabb szcenáriója volt. Ami 1915-ben nem sikerült nekik, azt a szovjetek 1944-45-ben beteljesítettek. Az „akié a föld, azé a vallás” maxima sztálini újrahasznosításának értelmében ez egyúttal a kommunista diktatúra kiépítésnek kezdetét is jelentette. Ennek a diktatúrának az egyik fontos vonása volt az a tevékenység, amelyet ?k maguk mozgalmi nótájukban így énekeltek meg: *„a múltat végképp eltörölni”*. Azt elfelejtették azonban hozzátenni, hogy az ezer éves múltat eltörlik, de mivel az ember a marxista dialektika és ateizmus ellenére sem létezhet a szimbólumokban megnyilvánuló „magasabb értelem” nélkül, ezért az eltörölni kívánt múlt helyett – vagyis a saját múltunk helyett – valami újat kaptunk a diktatúrától.

A Tanácsköztársaság puccsistái például a „dics?séges szocialista forradalom” h?sei lettek. A két háború közötti id?k – amelyet a magyar társadalomtörténet ismét polgári korszakként határoz meg – „Horthy-fasizmussá” változtak át. Új h?söket is szállítottak. Ezúttal felesleges lenne végigvenni az újraértelmezett történelmi alakokat Dózsától Szántó Kovács Jánosig. Szintén felesleges lenne a kissé er?ltetett kanonizációs törekvéseket bemutatni (megyénként, városonként nagy kiadványok születtek a ’60-as évekt?l kezdve, bennük minden valamirevaló kommunistával). Néhány nevet azért érdemes ízlelgetni: Korvin Ottó, Szamuely Tibor, Zalka Máté. Volt olyan is, akinek a nem kell?képpen tisztázott vagy éppen meghamisított sorsát használta fel a kommunista propaganda, mint Mez? Imre vagy éppen Horn Gyula bátyja…

Nos, így került a kommunista ikonok sorába Ságvári Endre is.

Annyit le kell szögeznünk, hogy Ságvári 1944-ben két szempontból is üldözöttként élt. Az egyik üldöztetést valóban

a rendszer mérte rá, a másikat maga választotta. Ráadásul tudta is mire vállalkozik, hiszen azt, hogy a kommunistákat nem t?ri a rendszer, lehetett tudni. (Tényleg, létezik olyan rendszer, amelyik elt?ri azt az agresszív felforgató gondolkodást, amit a KORSZAK kommunistái vallottak? Most senki ne kezdjen a ’60-as évek „eurokommunistáival” példálózni, azok már szelíden belesimultak a nyugati demokráciákba – miközben a szocialista tábor támogatta ?ket…) Vajon nem a sorsot hívja ki maga ellen, aki üldözöttként, kétes érték? papírokkal nyilvános helyen, fényes nappal intézi konspiratív ügyeit? Pszichológiai értelemben tehát érthet?, hogy Ságvári pisztolyt ránt. Ha a papírja nem elég jók és beviszik a Margit körútra, megtalálják nála a fegyvert is, a végeredmény borítékolható… De érthet? a kirendelt közeg viselkedése is. Hol látott a világ olyan politikai rezsimet, amelyik elt?ri, hogy bárki(!) lövöldözzön a nyilvános térben? Ha valaki pisztolyt ránt a kiérkez? hatóságra, akkor azok bizony viszonozni fogják a tüzet, akkor is, ha ez nem Amerika. Gondoljunk csak Mansfeld Péter sorsára egy rendszerrel kés?bb. Hogy egyébként Ságvári antifasiszta volt? Nagyjából annyira, mint Joszif Sztálin.

Halálát követ?en kommunista ikont faragtak bel?le, ami nem is volt nehéz, hiszen életében is meggy?z?déssel követte a sztálini irányvonal fordulóit.

Napjaink kérdése viszont immár az, hogy miért viselje a szabad Magyarországon bármilyen közintézmény egy kommunista ikon nevét? Miközben a kommunista id?kben elüldözött, agyonvert, meggyilkolt, kitelepített ellenállóknak az emlékét – néhány kivételt?l eltekintve – a mai napig nem ?rizzük az általuk hozott áldozatokhoz méltóan. Éppen a Dél-Alföldön bontakozott ki a Rákosi-féle legsötétebb id?kben az egyik legnagyobb függetlenségi mozgalom, a Fehér Gárda. Az, hogy az ÁVH provokációja is benne volt az ügyben, nem számít. A résztvev?k ?szintén hittek abban, hogy ellenállási mozgalomhoz csatlakoznak. Az ítéletek és a végrehajtásuk valóságos volt. A vezet?ket – Kovács Istvánt és Blahó Jánost – kivégezték, sok embert börtönbe zártak.

Huszonöt évvel ezel?tt úgy fordult a kocka, hogy lehet?ség nyílt a saját sorsunk kézbevételére. Miért cipelnénk tovább a diktatúra történeti hagyatékát?

Az új bort új töml?be kell tölteni.

Ötvös István és Máthé Áron, a Nemzeti Emlékezet Bizottsága tagjainak írása.

http://mandiner.blog.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló